

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 568/2528

นายประจวบ ถิ่นหาญวงศ์โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด พรเทวาก่อสร้าง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.วิ.พ. มาตรา 147, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 35, ป.วิ.อ. มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในคดีอาญาแม้จะต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ก็ได้ห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย และอาจมีการอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ได้คดีจึงถึงที่สุดเมื่อสิ้นกำหนดระยะเวลาฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 147 วรรคสอง ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 โดยมีต้องคำนึงว่ามีการยื่นฎีกาแล้วหรือไม่ ในคดีความผิดต่อส่วนตัว เมื่อ

คำพิพากษา

โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาฎีกา แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ก็เป็นการถอนฟ้องก่อนที่คดีจะถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 35 วรรคสอง แล้ว เมื่อจำเลยไม่คัดค้าน ศาลชั้นต้นชอบที่จะอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องได้ เมื่อปรากฏว่าคดีได้ขึ้นมาสู่ศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจสั่งคำร้องขอถอนฟ้องของโจทก์ได้โดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นสั่ง เมื่อศาลฎีกาอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้อง สิทธินาคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39(2) อันมีผลให้คำพิพากษาของศาลล่างระงับไปด้วยในตัว ให้จำนำยศคือออกเสียจากสารบบความของศาลฎีกา (ประชุมใหญ่ครั้งที่ 1/2528) กรณีสืบเนื่องมาจากศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่าจำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ ลงโทษปรับจำเลยที่ ๑ จำคุกจำเลยที่ ๒ ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้คู่ความฟังเมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๒๖ ต่อมาวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๒๖ ซึ่งยังอยู่ภายในกำหนดระยะเวลาฎีกา โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้อง จำเลยทั้งสองไม่คัดค้าน ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า คดีนี้ต้องห้ามฎีกาในข้อเท็จจริงและยังไม่ฎีกา จึงถือว่าคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ถึงที่สุด ให้ยกคำร้อง โจทก์อุทธรณ์คำสั่ง ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่วินิจฉัยว่า ปัญหาว่าภายในกำหนดระยะเวลาฎีกา โจทก์จะขอถอนฟ้องโดยที่ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาได้หรือไม่ เห็นว่า แม้คดีนี้จะต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๘ ก็ตามแต่ก็ได้ห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย และอาจมีการอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒๑ ได้คดีจึงถึงที่สุดเมื่อสิ้นกำหนดระยะเวลาฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๗ วรรคสอง ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ ทั้งนี้ โดยมีต้องคำนึงว่ามีการยื่นฎีกาแล้วหรือไม่ เมื่อปรากฏว่าโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องคดีนี้ในวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๒๖ ซึ่งยังอยู่ภายในกำหนดระยะเวลาฎีกา แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ก็เป็นการถอนฟ้องคดีความผิดต่อส่วนตัวก่อนที่คดีจะถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๕ วรรคสอง แล้วเมื่อจำเลยทั้งสองไม่คัดค้าน

ศาลชั้นต้นจึงชอบที่จะอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องได้ อนึ่ง เมื่อปรากฏว่าคดีได้ขึ้นมาสู่ศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาก็ย่อมมีอำนาจสั่งคำร้องขอถอนฟ้องของโจทก์ได้ และกรณีนี้ศาลฎีกาเห็นสมควรมีคำสั่งเสียเองโดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นสั่ง พิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์และคำสั่งศาลชั้นต้น อนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องได้ สิทธินาคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙(๒) อันมีผลให้คำพิพากษาของศาลล่างระงับไปด้วยในตัวให้จำหน่ายคดีออกเสียจากสารบบความของศาลฎีกา.

องค์คณะ

สำเนียง ดัวงมหาสอน · พิชัย วุฒิจำนงค์ · อภินัย ปุષปาคม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/568/2528>